

Προσφυγή του Βασιλείου του Βελγίου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2005

(Υπόθεση T-134/05)

(2005/C 132/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο από τους Jean Pierre Buyle και Christophe Steyaert, δικηγόρους, άσκησε στις 26 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιανουαρίου 2005 καθόσον θεωρεί ότι οι «παλαιές οφειλές ΕΚΤ» δεν παραγράφηκαν και επικουρικός καθόσον κρίνει ότι οι οφειλές αυτές παράγουν τόκο υπερημερίας υπολογιζόμενο βάσει του άρθρου 86 του κανονισμού 2342/2002/ΕΚ,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Από το 1987 μέχρι το 1992 η Επιτροπή ζήτησε από το προσφεύγον την επιστροφή ορισμένων ποσών προερχομένων από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό (ΕΚΤ), που είχε διαβιβάσει η Επιτροπή απευθείας σε διάφορους βελγικούς φορείς ενεργούντες ως κατασκευαστές τα οποία όμως αυτοί δεν χρησιμοποίησαν, σύμφωνα με τη ρύθμιση περί ΕΚΤ.

Το 2004 η Επιτροπή προέβη σε συμψηφισμό ορισμένων ποσών που όφειλε το προσφεύγον για παλαιές οφειλές με οφειλές της Επιτροπής έναντι του προσφεύγοντος. Μετά τους συμψηφισμούς αυτούς το προσφεύγον απηύθυνε στην Επιτροπή πλείονα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή απάντησε με την προσβαλλομένη απόφαση επισημαίνοντας ότι οι παλαιές οφειλές δεν είχαν παραγραφεί, αντίθετα με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος.

Με την προσφυγή του το προσφεύγον υποστηρίζει ότι οι επίδικες οφειλές παραγράφηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 1 του κανονισμού 2988/95/ΕΚ ή επικουρικός κατ' εφαρμογή των διατάξεων του βελγικού δικαίου που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4 του κανονισμού 2988/95/ΕΚ.

Το προσφεύγον αμφισβητεί επίσης την εκ μέρους της Επιτροπής επιβολή τόκων υπερημερίας. Κατά το προσφεύγον υπάρχει ειδική ρύθμιση εν προκειμένω και συγκεκριμένα οι κανονισμοί 1865/90/ΕΟΚ και 448/2001/ΕΚ που παρεκκλίνουν από το άρθρο 86 του κανονισμού 2342/2002/ΕΚ το οποίο επικαλείται η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την επιβολή τόκων υπερημερίας. Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι η ειδική αυτή ρύθμιση δεν προβλέπει την επιβολή τόκων υπερημερίας όσον αφορά τις δράσεις ΕΚΤ που

αποφασίστηκαν πριν από τις 6 Ιουλίου 1990 και συνεπώς η Επιτροπή δεν μπορεί να απαιτήσει τόκους υπερημερίας για τις οφειλές αυτές.

Προσφυγή του Franco Campoli κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005

(Υπόθεση T-135/05)

(2005/C 132/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Franco Campoli κάτοικος Λονδίνου, εκπροσωπούμενος από τον Stéphane Rodrigues και την Alice Jaume, δικηγόρους, με τόπο επίδοσης στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 29 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ της 13ης Δεκεμβρίου 2004 με την οποία απερρίφθη η διοικητική ένσταση που είχε ασκήσει ο προσφεύγων βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, καθώς επίσης και, αφενός, την απόφαση της ΑΔΑ κατά της οποίας στρεφόταν η εν λόγω ένσταση και με την οποία τροποποιήθηκε από 1ης Μαΐου 2004 ο διορθωτικός συντελεστής, το επίδομα στέγης και το κατ' αποκοπήν σχολικό επίδομα που εφαρμόζονται στη σύνταξη του προσφεύγοντος και αφετέρου τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του προσφεύγοντος καθόσον συνιστούν εφαρμογή της εν λόγω απόφασης από τον Μάιο 2004,
- να καταδικάσει την καθής σε όλα τα δικαστικά έξοδα

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Στην παρούσα υπόθεση ο προσφεύγων ζητεί ουσιαστικά την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή που εφαρμόζοταν στη σύνταξή του πριν την 1η Μαΐου 2004 και μάλιστα αναδρομικά από 1ης Μαΐου 2004.

Συναφώς παρατηρεί ότι για να πραγματοποιηθεί η μετάβαση από το παλαιό στο νέο σύστημα του διορθωτικού συντελεστή μετά την τροποποίηση της κανονιστικής ρύθμισης που διέπει την Ευρωπαϊκή δημόσια υπηρεσία, το άρθρο 20, παράγραφος 2 του παραρτήματος 13 του ΚΥΚ προβλέπει μεταβατική περίοδο πέντε ετών που καλύπτει το διάστημα από 1ης Μαΐου 2004 μέχρι 1ης Μαΐου 2009, κατά την οποία ο διορθωτικός συντελεστής μειώνεται προοδευτικά.

Με την προσφυγή του ο προσφεύγων προβάλλει βασικά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας βάσει του άρθρου 241 της Συνθήκης με τον ισχυρισμό ότι η εφαρμογή του άρθρου 20 του παραρτήματος 13 του ΚΥΚ είναι εν προκειμένω παράνομη.

Συναφώς προβάλλει:

- προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του λαμβανομένων υπόψη των διαβεβαιώσεων που παρέσχε η διοίκηση σύμφωνα με τις οποίες ο νέος κανονισμός της υπηρεσιακής κατάστασης δεν θα επηρεάσει αρνητικά την κατάσταση του,
- παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων λαμβανομένης υπόψη της διαφοροποίησης που γίνεται αναλόγως του τόπου κατοικίας των εν ενεργεία υπαλλήλων και των συνταξιούχων,
- προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων του λαμβανομένης υπόψη της τροποποίησης βασικών όρων απασχολήσεως κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησώς του,
- παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

Προσφυγή των EARL Salvat Père et Fils κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Μαρτίου 2005

(Υπόθεση T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι EARL Salvat Père et Fils, με έδρα το Saint-Paul de Fenouillet (Γαλλία), Comité interprofessionnel des vins doux naturels et vins de liqueur à appellations contrôlées, με έδρα το Perpignan (Γαλλία), και Comité national des interprofessionnels des vins à appellation d'origine, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Hugues Calvet και Olivier Billard, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 30 Μαρτίου 2005, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα άρθρα 1.1 και 1.3 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Ιανουαρίου 2005, σχετικά με το «Plan Rivesaltes» και τις οιονεί φορολογικές επιβαρύνσεις CIVDN που εφαρμόζονται από τη Γαλλία,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η πρωτοδότηση παγώματος καλλιέργειας ανά εκτάριο που χρηματοδοτείται με διεπαγγελματική εισφορά στο πλαίσιο του «Plan Rivesaltes» και οι δράσεις διαφημιστικής προβολής και λειτουργίας των ελεγχόμενων ονομασιών προελεύσεως «Rivesaltes», «Grand Rousillon», «Muscat de Rivesaltes» και «Banyuls», που χρηματοδοτούνται μέσω διεπαγγελματικές εισφορές αποτελούσαν κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ.

Οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως αυτής επικαλούμενες, κατ' αρχάς, το γεγονός ότι η εν λόγω απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, και τούτο κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, μη επιτρέπouσα στις προσφεύγουσες να αντιληφθούν τους λόγους που ώθησαν την Επιτροπή να θεωρήσει ότι συνέτρεχαν εν προκειμένω τα κριτήρια που έχουν τεθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση του 87 ΕΚ, εφόσον η Επιτροπή δεν απέδειξε ούτε ότι τα επίμαχα μέτρα χρηματοδοτούνταν από μέσα που είχαν αφεθεί στη διάθεση των εθνικών αρχών ούτε ότι οι διεπαγγελματικές εισφορές, που προορίζονταν για τη χρηματοδότηση των δράσεων διαφημιστικής προβολής και λειτουργίας των ελεγχόμενων ονομασιών προελεύσεως, ήσαν καταλογιστέες στο δημόσιο.

Προσφυγή της εταιρίας Gruppo LA PERLA SpA κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 2005

(Υπόθεση T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Γλώσσα της προσφυγής: η ιταλική)

Η εταιρία Gruppo LA PERLA SpA, εκπροσωπούμενη από τους Renzo Maria Morresi και Alberto Dal Ferro, δικηγόρους, άσκησε την 1η Απριλίου 2005 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ).

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν η εταιρία Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει πλήρως την προσβαλλομένη απόφαση επαναφέροντας σε ισχύ την απόφαση του τμήματος ακυρώσεως και εν πάση περιπτώσει να αναγνωρίσει την ακυρότητα του επίμαχου σήματος,
- να καταδικάσει την Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των δύο βαθμών της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ.